

POSUDEK VEDOUcíHO PROJEKTU

Název práce: MĚSTSKÝ BAZÉN NA SMÍCHOVSKÉ NÁPLAVCE

Vedoucí práce: Ing.arch.Michal Kuzemský

Odborná asistentka: Ing.arch. Petra Kunarová

Diplomantka: Bc. Barbora Červeňová

Zadání stručně: Úkolem bylo navrhnout bazén na zadaném a vymezeném místě. Program byl z části povinný, z části doplněný. Doplnění programu bylo úkolem diplomní práce. Předpokladem užívání bazénu je každodennost, běžná návštěva, zaplavat si po práci ... Proto je bazén součástí centra jako přístupná městská služba. Ostatní je na řešitelích. Interpretace, obraz – co to je bazén v centru města, otevřenost – uzavřenost, míra zásahu do Vltavy, další funkce ...

Na startu Bára práce položila tezi. Bazén je palác. Z faktu, že stojí u Vltavy, vyplývá fakt, že se má tak či onak vztáhnout h ostatním institucím na Vltavských březích stojících. Druhou, stejně podstatnou tezí, je stavění na věčnost. Tuto slyším rád. Dům je ulita. Uvnitř je bazén, v budoucnosti nevíme. V barokních palácích sídlí úřady, v bazénu uvidíme. Zajímavá a důležitá úvaha.

Dům nevznikl skicováním z mlhy. Autorka ho pojmenovala, popsal a na první prezentaci ukázala koncept s konečnými konturami. Klasicismus, helénská architektura jsou alfou – omegou domu. Respektuji. Polemizuji s vážností domu. Chrám považuji za vysoké téma, plavání za frivolní. Nechal jsem se přesvědčit. Pečujeme o tělo i ducha. Stále jsem hledal pousmání, mrknutí oka a zlehčení tématu. Co když tím zlehčením mám být já, návštěvník pražských thermae?! Co když je to můj úkol, svojí přítomností spoluurčit ne-vážnost obsahu domu. Je to křehká hranice: veškerý respekt k návštěvníkovi a zároveň velká zodpovědnost na jeho ramena: nesmí tě to zatlouci jako hřebík. Tvůj úkol je dodělat prostor, určit mu letopočet i funkci“ říká možná autorka. A takhle to úplně chápu.

Urbanisticky velmi pečlivě vložené do kontextu. Pečlivá integrace nábřežní ulice, její úprava, plus návrh předprostoru bazénu/lázně. Jeden velmi vtipný moment. Procházím se v parku a napůl omylem, napůl ze zvědavosti se octnu v polobotkách a obleku u okraje venkovního bazénu. To není chyba. To je Melodie podsvětí. Jean Gabin v černých brýlích čte Le Mond a pozoruje bankovky plovoucí po hladině. Velmi dobré. Je to celé trochu posh.

Provoz jednoznačný. Dva levely. V soklu je hustý půdorys všeho zázemí, šaten, technologie. O patro výš, druhý level - jen bazény, plavání, volný půdorys, otevřený po obvodě, otevřenost je moderovaná levitující prstencem na mohutných nohách. Záměrná dvojnásobnost. Neprohližíme glass-house. Prstenec velmi jasně určuje hranici „venku a vevnitř“. Další vrstvou je venkovní sloupořadí. Slovo pro dům je vrstevnatý. Provoz i estetika. Dům vrstevnatý fakticky i přeneseně. Je třeba ho objevovat. Odlišný prostorový účinek uvnitř a vně. Jediným prostředníkem nízké kultury a frivolnosti jsem já v modrých plavkách a hihňající se školáci v barevných čepicích. Můj spojenec, mramorový David mi pomáhá, nejsme v tom sami, je tam s námi i nadsázka. Užij si to, skoč. A začákej ten travertin. A taky lavičky z trubkové oceli. Představuji si to, sedím na terase s Markem Chalupou, kouříme, on tedy už ne, máme černé brýle, pozorujeme hladinu Vltavy a Marek říká: „Čechům chybí moře“. Nesměl bych tam jít na kafe s Jean-Paul Sartrem ale s Jeanem-Paulem Belmondem. On zvládne obě polohy najednou. Naučím-li se respektovat užití vysokého bez protiváhy a bez mrknutí, tak projekt úplně akceptuji. Je dospělý, profesionálně navržený. Perfektně zobrazený.

Za diplomní projekt navrhuji Báře **A**. Nabízím polemiku o vysokém a nízkém O přítlaku architektury a architekta.

V Praze dne 26.6.2020 Michal Kuzemský